

Hoogtepunten

Er wordt weleens gevraagd; beste Schouwer, je loopt al een hele tijd mee en hebt al veel gezien, wat is naar jouw idee het hoogtepunt? Dat is een simpele vraag, maar het antwoord weet ik niet direct te geven.

Er schieten dan zoveel herinneringen naar boven, alle met hun eigen waarde, dat het eigenlijk onmogelijk is om daar een keuze uit te maken. Omstandigheden, persoonlijke situatie en "the mood of the day" spelen daarin altijd een rol. Toch wil ik voor de vuist weg er een aantal opnoemen:

- Opgegroeid in een oud vissersgeslacht, de zeeverhalen van de oudere generaties aangehoord en de fraaie schelpenverzameling van m'n vader van haver tot gort bewonderd, is daar de week na de bevrijding van de Duitse bezetter dat je mee mag naar het strand, voordien Sperrgebied. Je ziet de zee en kan zelf aan de vloedlijn schelpen oprapen.... een hoogtepunt voor mij!

- Je pasgeboren kinderen en kleinkinderen in de armen nemen en jezelf beloven dat je iets zult gaan betekenen in hun gang naar volwassenheid in deze wereld. Een heel ander hoogtepunt.

- De eerste excursie met de pas opgerichte WTKG. In tegenstelling van de naar jouw idee stoffige en bureaucratische instituten, een club leeftijdgenoten die er fris, onbevangen en gemotiveerd tegenaan gaan. Afzien, hard werken, maar mooie resultaten binnen handbereik?, anders morgen!

- Na een koude nacht in een tentje aan de oevers van de Marne, de volgende dag na uren buffelen in een met sneeuwbuien opgeluisterd weer, je eerste Cerithium giganteum naar boven halen, ook een hoogtepunt.

- Of na een dag tamelijk vruchteloos wroeten op een snikhete helling in Gaas, een oud gat nog even uitschrappen en in de wand een Strombus auricularius aantreffen van 20 cm. groot. Dat zijn gouden dagen voor een verzamelaar.

- Hoogtepunten zijn gemerkte stenen, ijzeren of bronzen bouten, aangebracht in een goed gefundeerd bouwwerk. Van hieruit kan de terreinhoogte van het lokale net via waterpassing overgebracht worden naar een bouwplaats of irrigatie systeem.

- Vroeg in mei kamperen in de buurt van de Atlantische kust, om daar hopelijk oude ontsluitingen te herontdekken. Na een koude nacht door de ochtendmist naar het dichtstbijzijnde dorp rijden; op het dorpsplein, onder de ontluikende prunusbomen komt omschenen door een waterig zonnetje een kersverse bruid aan met haar getuige, verder niemand. Het enige wat je kunt roepen is: "Bon chance!". Prachtige herinnering.

- Na een lange, stoffige veldwerkdag thuiskomen; klapstoel in de tuin zetten en tussen de bloeiende smeerwortel en campanula lekker uitblazen met uitzicht op het groeiende korenveld. Voor mij een regelmatig terugkerend hoogtepunt.

Wat uit al deze punten het hoogste aangeslagen moet worden? Ik weet het niet!

B. E. Schouwer

